

DNES Vedoucí redakce: Martin Polívka
Regionální obchodní manažer:
Milena Seidlerová
Inzerce: 359 404 310

Jugoslávská 1706/3, Karlovy Vary
tel. 359 404 210, redkv@mfdnes.cz
Předplatné a distribuce: 225 555 522
predplatne@mafra.cz

Karlovarský kraj

Úplně končit nemám v plánu. Člověk se musí pořád hýbat, aby nezakrněl.

Přišel jsem z Tašovic do Doubí, jenom jsem koukal s otevřenou pusou.

Pozoroval jsem legendy, učil se a vymýšlel způsob obrany.

První medaile v sedmnácti. První domácí titul během vojny.

V roce 1994 poprvé reprezentace. Vydržel jsem tam jedenáct let.

Největší zážitek? Euforie v Prostějově po zisku titulu světového šampiona.

Čtyřikrát mistr světa, třikrát Evropy. Karel Bláha nekončí

Ještě hraje druhou ligu, mladí protihráči za ním chodí pro podpis a společnou fotku. Legenda karlovarského, českého i mezinárodního nohejbalu Karel Bláha oslaví ve středu padesátiny.

Ivo Vymětalík
sportovní redaktor
MF DNES

KARLOVY VARY Druhou ligu v pohodě zvládá, ale přece jenom je prý věk znát. „Už se hraje jen na žízeň, aby se člověk trochu hýbal,“ říká Karel Bláha, i když pořád jde o mistrovské body. A ty karlovarská parta stále sbírat umí.

„Pohybujeme se kolem druhého, třetího místa a soutěž má velmi dobrou úroveň,“ míní Bláha. Kolem sebe má další hráče, kteří psali historii karlovarského, potažmo českého nohejbalu, a to je znát.

„Přijedeme někam na zápas, kluci potajmu sledovali, co děláme, jak se chováme. Všichni máme tituly mezinárodní, republikové. Registrujeme plaché pohledy. Přijdou pro podpisy a společné fotky,“ těší Karla Bláha, že mladí ještě mají o nohejbal zájem.

Je podepsán pod všech sedm titulů mistra ČR karlovarského Liapor. Vše se táhlo s generací, která se v Doubí vytvořila během dorostu. Byli to Karel Bláha, Vlastimil Kubín, František Veselý, Gerhard Knopp, později i Jiří Dvořák. Skoro všichni stále hrají za béčko druhou ligu.

Teprve padesát, ještě nekončím „Úplně končit nemám v plánu, člověk se musí pořád hýbat, balon jsem měl u sebe celý život a budu s ním spjatý pořád,“ vysvětluje Bláha.

Ovšem extraligu přestal hrát před pěti lety. „Začal trénovat Gerhard Knopp, ten vsadil na mladé hráče a já se na hřišti objevoval sporadicky.“

Přesto nebo právě proto po něm klub stále ještě sáhne, když jde do tuhého. Jako před dvěma lety, kdy karlovarští nohejbalisté získali svůj zatím poslední mistrovský titul. Karel Bláha u toho byl aktivně na hřišti.

„Občas mi zavolají, když je potřeba nasadit zkušenost, překvapit soupeře nebo i pomoci radou.“

Koukal s otevřenou pusou

Karel Bláha od malička bydlel v Tašovicích a tam si chodili tatíci kopat nohejbal. Malý Karel na ně koukal, občas, když jich bylo málo, mu dovolili si s nimi zahrát. Jednou jej viděl Vladimír Hlavatý (nynější prezident SK Liapor Witte Karlovy Vary) a nabídl mu, jestli by to nechtěl zkusit v Doubí, kde se hrál okresní přebor.

„Byl jsem šťastím bez sebe, že můžu za nimi přijít a koukat se, jak hraje Jan Dutka, vynikající smečar, technik, od kterého jsem si hodně

Karel Bláha Když hrál naposledy extraligu, nastupoval nejčastěji s Michalem Kokštejnem, současným kapitánem extraligového týmu karlovarského Liaporu. Foto: Ivo Vymětalík

vzal. A samozřejmě další, jako byli Vladimír Hlavatý, Miroslav Fuksa, František Veselý starší i jiní, kteří zakládali doubský nohejbal. To se ještě jmenovalo ČSAD Doubí,“ vzpomíná Karel Bláha.

A to vlastně neměl žádné genetické předpoklady, navíc s nohejbalem začínal dost pozdě. Po rodičích skoro nic nezdědil.

„To bylo všechno vlastní píle a samoukou. Za baráčkem jsme měli hřiště a hráli jsme všechny možné druhy sportů. Jak jsem se chodil dívat na naše staré pány, tak mě to okouzlo, to byl asi základ, že jsem si tu hru zamiloval a od té doby se jí věnoval,“ vysvětluje.

Když začínal, hrál dvojku s Vladimírem Hlavatým, dělal mu nahrávače a chytal míče v poli. Excelentní blokař a smečar měl původní roli na opačné straně poloviny kurtu.

První učitel, prezident klubu

„Vytáhnul jsem se a zesílil. Pozoroval jsem smečáře a obranu proti nim. Začal jsem vymýšlet svůj styl na bloku a jak to smečarům znepríjemnit. V dorostu už to bylo dané, byl jsem z nich nejvyšší a už koketoval s touto možností. Na tréninku jsme hráli proti doubským mistrům té doby, postavil jsem se na síť a zjistil, že nejsem až takové koppyto,“ popisuje svůj přechod na síť. Sám nejlíp ví, kolik jej to stálo úsilí.

„Je potřeba dělat trochu gym-

nastiku a asi jsem k tomu měl předpoklady. Pozoroval jsem nejlepší hráče a přemýšlel, jak je napodobit, ubránit, přelstít. Musí se číst hra, každý hráč má nějaký svůj nejoblíbenější úderový rejstřík, z něhož z osmdesáti procent těží, a zbytek je technika. Tak jsem se snažil zapamatovat, jak kdo většinou hraje a snažil se ten jejich nejpoužívanější úder kompenzovat tím, že jsem jej nastudoval,“ popisuje Karel Bláha, jak se dopracoval k jednomu z nejlepších blokařů a smečarů na světě.

První medaile

Nenechala na sebe dlouho čekat. Karel Bláha začal s nohejbalem dost pozdě, medaile přišla tedy v dorostu, protože začínal až ve třinácti letech v roce 1982, kdy přišel do Doubí. Když mu bylo sedmnáct, v roce 1987, už přišel první úspěch, bronzová medaile na mistrovství republiky dvojic. Od té doby vozil medaile pravidelně.

Svůj vliv mělo i pravidelné hraní a hlavně objížďení legendárních osadních turnajů. Když byli jeho spoluhráči mladí a nohejbalem žili, díky Vladimíru Hlavatému objeli všechny možné turnaje a osady. „Tam jsme získávali zkušenosti, hráli proti vynikajícím hráčům. Člověk koukal s otevřenou pusou na všechny legendy,“ vzpomíná Karel Bláha.

Měl také štěstí. Většinu sportovců

té doby „zabila“ povinná vojenská služba. Bláha ji samozřejmě musel také absolvovat, ale dostal se jako řidič ke spojařské rotě ve VTJ Pisek.

„Tam jsem se věnoval nohejbale, a to mi dalo hodně. Měli jsme dobré podmínky, trénovali jsme dvakrát týdně plus v sobotu turnaj nebo zápas, hrál jsem první ligu.“

A když se vrátil z vojny, v Doubí vykopali extraligu a v roce 1991 se přes kvalifikaci v Žatci postoupilo poprvé do nejvyšší soutěže.

Reprezentace

A už to šlo. Zanedlouho oblékal i reprezentační dres. „V roce 1994 pod trenérem Vítězslavem Kopeckým jsem byl na prvním mistrovství světa v Košicích. Odtud mám stříbro z trojic. V národním jsem byl až do roku 2005,“ říká Bláha.

První mezinárodní titul přišel také záhy. Na mistrovství Evropy v Rumunsku 1995, kde hrál ve dvojicích s Borkem Včelou a Petrem Nadymáčkem. Následovalo mnoho dalších medailových umístění. „Medaile z mezinárodních akcí mám doma v šuplíku, našel bych je. Republikové jsou v klubovně v Doubí.“ Dodnes si přesně vybavuje největší zážitek, který se zrodil při jeho posledním velké reprezentační mezinárodní akci. Bylo to mistrovství světa v Prostějově v roce 2004, hráli ve finále dvojic proti Slovensku. Bláha hrál s Josefem Tirpákem a Františkem Kalasem. První set

prohráli, ve druhém prohrávali 9:5 a to se hrálo do 11.

„Zkusili jsme vystřídat, šel tam Tirpák, koukli jsme se a povedlo se nám to otočit. Měli jsme i velké štěstí, což k tomu patří. Třeba míč z jejich útoku jel po pásce asi metr a spadlo to pět centimetrů za čáru. Tento moment mi řekl, ještě to není ztracené, štěstí je vrtkavé,“ popisuje Karel Bláha jednu z největších událostí české nohejbalové historie. Češi nakonec druhý set vyhráli 19:17 a třetí set také.

„Prohraný zápas a my se z toho dostali před halou naplněnou třemi a půl tisíci diváky. Ta euforie byla nesklonná,“ popisuje zisk jednoho ze svých čtyř titulů mistra světa. K tomu má tři mistry Evropy.

Tituly pokaždé s jiným

Osobně se víc cítil lépe ve dvojici než ve trojici. Vyhrál třeba osmkrát mistrovství republiky dvojic. Paradox. „Z toho šestkrát s jinými spoluhráči. To je unikum, většinou spolu hrají léta a jsou sehraní.“

V roce 1990 vyhrál první republikový titul ve dvojicích, když byl na vojně v Písku a začal desetiletý cyklus. Vyhrál v roce 2000 a 2001 s Vladimírem Babkou v Táboře. Příští rok by tedy měl přijít další zářez na časovou osu. „Kluci si mě dobírají, dělají si srandu, ale já myslím, že už mám hotovo,“ říká Karel Bláha. „Důležité je, že jsem vždy měl štěstí na spoluhráče, bez

nich bych nedosáhl takových úspěchů.“

Jeho kariéra mohla mít tak dlouhého trvání i díky nezpochybnitelnému faktu. Nikdy neměl žádnou dlouhou zdravotní pauzu.

„V devatenácti letech jsem měl problém s kyčlemi a doktor mi řekl, že nejlepší by bylo přestat s nohejbalem. Tak jsem hrál občas přes bolest a časem to odeznělo. A až před deseti lety mi operovali levé koleno, teď i pravé. Stará se o mě primář Švec, za to mu děkuji,“ potvrzuje karlovarský nohejbalista.

Změny pravidel a poznání světa

Za svou kariéru samozřejmě zažil všechny změny pravidel, jimiž nohejbal prošel. Když začínal, hrálo se na tři dopady, míč mohl dopadnout i do hřiště. Posléze se začalo hrát na dva, míč už jen ve hřišti, a nakonec se současně hraje na jeden dopad. „Já byl vždy technický hráč, neměl jsem s tím problém, naopak mě to tak víc baví než ta naše dřívější pomalá hra na tři dopady,“ přiznává Karel Bláha, že se přizpůsobí všemu. A to mu také pomohlo na mezinárodní úrovni, s nohejbalem se dostal do mnoha zemí a hlavně do jedné, kde lidé milují míč tak jako Karel. „Měl jsem štěstí, dvakrát jsem byl v Brazílii, kde se hrál světový pohár a potom mistrovství světa. Brazílci jsou šikovni na jakýkoliv míčový sport, pláže jsou plné lidí, kterým stačí míč k životu.“